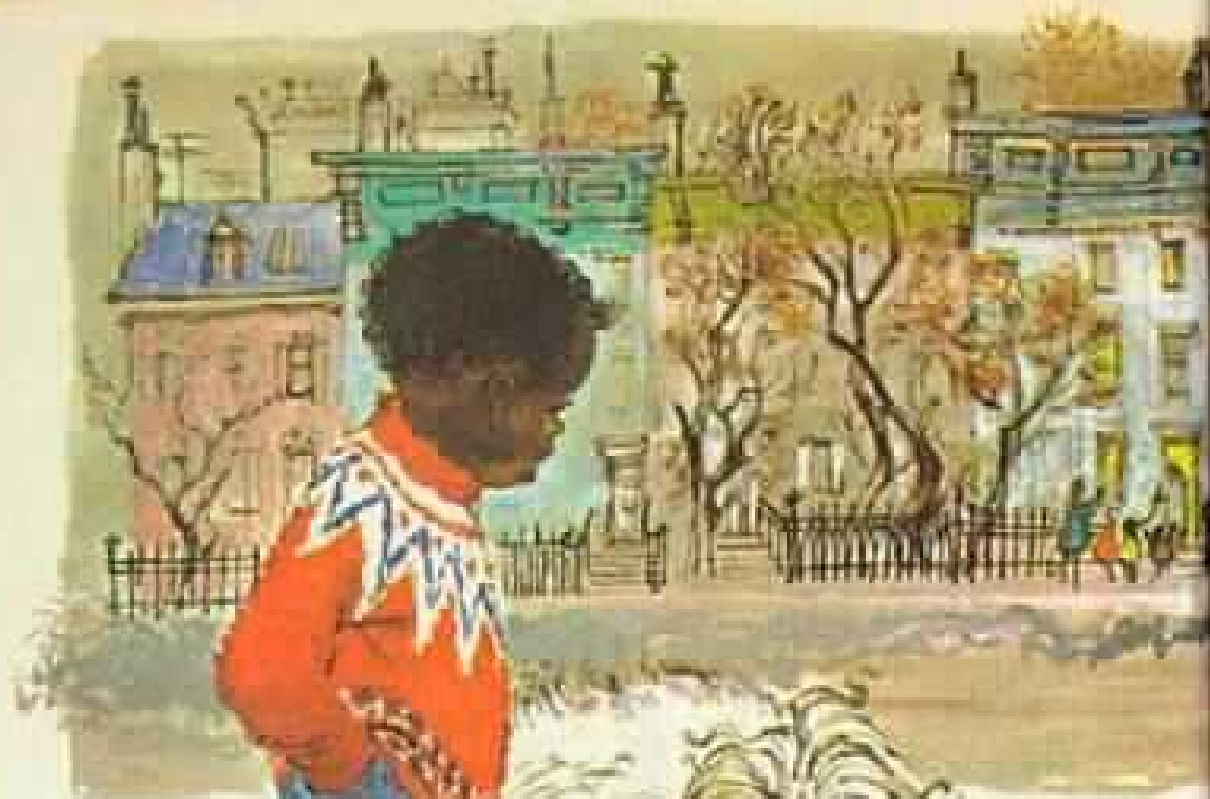

האיהוקים של קורקי

ניקולט מ. סטאק
ציורים ט. סוליוואן
1972

קורקי קיבל גיהוק. דוד היה מודאג "צריך לקחת אותו
לרופא" אמר.
בדיוק אז הגיע על אופניים יון, חברו של דוד,
"מה קרה?" שאל.
"היק.. " גיהק קורקי.
"הו, גיהוק!, אמר יון.
"כן. דוקטור סטירוף הוטרנר יידע מה לעשות" קווה דוד
"בוא אתנו, יון."

יון רכב על האופניים ודוד הלך לידו. קורקי רץ לידם
וגיהק "היק.. היק.. היק.."
דוד צלצל בדלת של הרופא אבל איש לא ענה. הוא
המשיך לצלצל אבל הדלת לא נפתחה.
"אין בבית אף אחד." אמר דוד.
"היק.. היק.. גיהק קורקי."

"מה נעשה עכשיו?" שאל יון.
"נשב ליד הדלת ונחכה" אמר דוד.
"היק.. היק.. היק.. היק.. היק.. היק.."
עברה הגברת בוטרפילד ושאלה "מה אתם עושים
כאן, ילדים?"
"קורקי קיבל גיהוק" אמר דוד.
"אנו מחכים לרופא" אמר יון.

"קורקי מגהק" אמר דוד בעצב.
"כלב שמגהק? וי!" אמר מר טובסבור, תנו לו לשתות
מים ושישב בשקט. זה יעבור לו מיד."

"אבל קל לטפל בגיהוק" אמרה גברת בוטרפילד "סתום
בידך את אוזניו של קורקי. כשהוא יבלע, הגיהוק יפסק."
אבל קורקי לא הסכים שיסתמו את אוזניו. הוא אמר
"היק..!" נענע בראשו והוסיף "האב.. האב!"
"מה קורה כאן, בנים? שאל מר טובסבורו" בדרך
למשרדו.

דוד ניסה החזיק קורקי בקולר, אבל לפני שהספיק לעצור
אותו קורקי כבר רץ אחרי החתול.
"הב..! הב..!" נבח קורקי.
"מיאו" אמר החתול ועלה על העץ.
קורקי חזר ונענע בזנבו "היק..!" אמר "היק..! היק..!"
"אוי לא!" קרא דוד.
"לא שוב" אמר יון.

הירקן, מר בנימין, נתן לדוד קצת מים בקערה. קורקי
היה צמא ושתה את הכל. ואז דוד החזיק אותו בקולר.
"ראה" אמר דוד ליון "הגיהוק פסק!"
ואז יצא לרחוב החתול השחור של הירקן.
"אוי! מה יקרה עכשיו!" אמר יון.

"את זה בוודאי תאהב, קורקי" אמר יון.
דוד שפך את הסוכר על המדרכה "הנה, קורקי" אמר
"קח!"
"הב.. הב." אמר קורקי וליקק את כל הסוכר במהירות.

"תן לו סוכר" אמר מר בנימין "שמעתי שזה עוזר."
הוא שם קצת סוכר בשקית ניר ונתן לדוד.

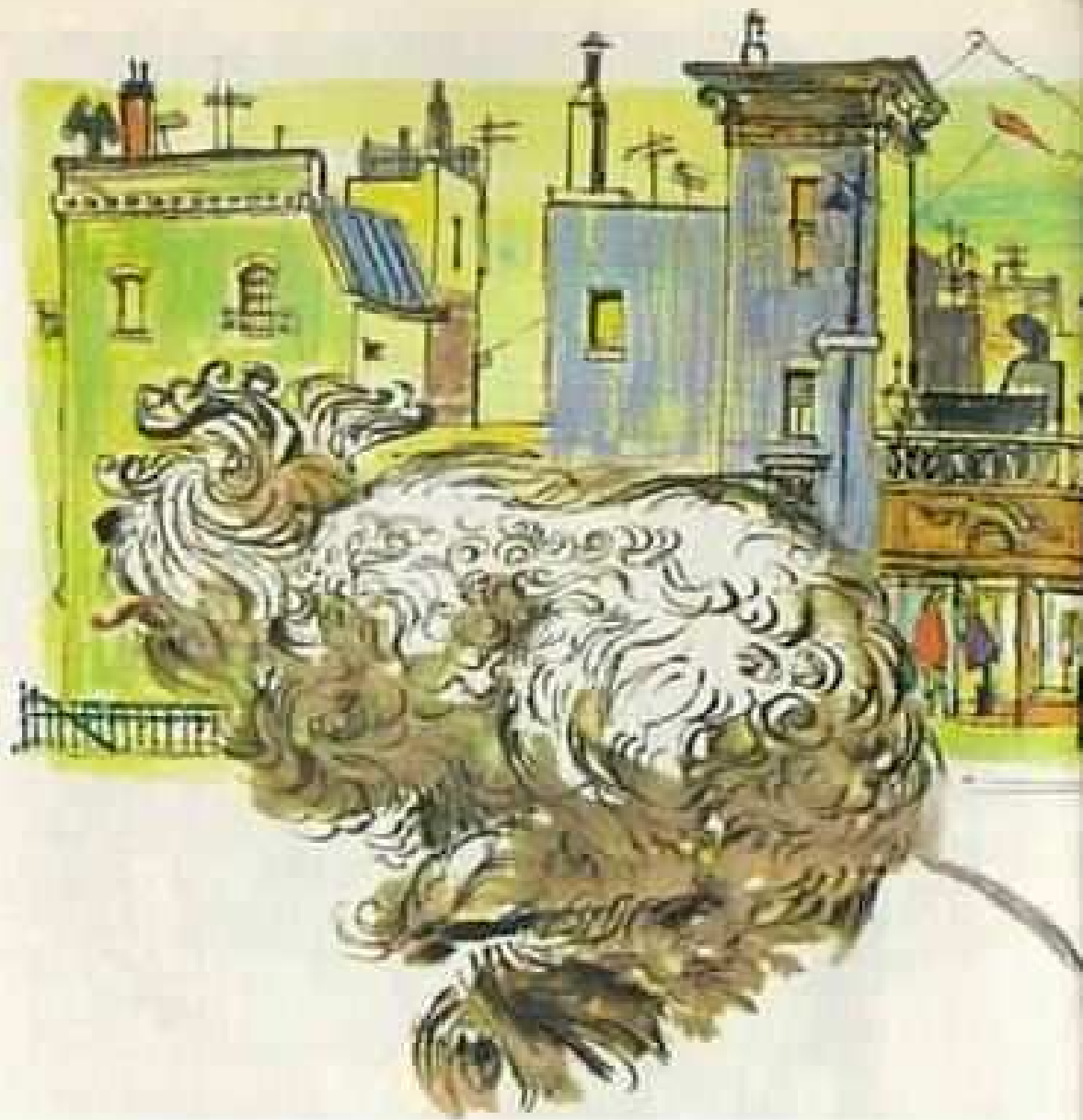

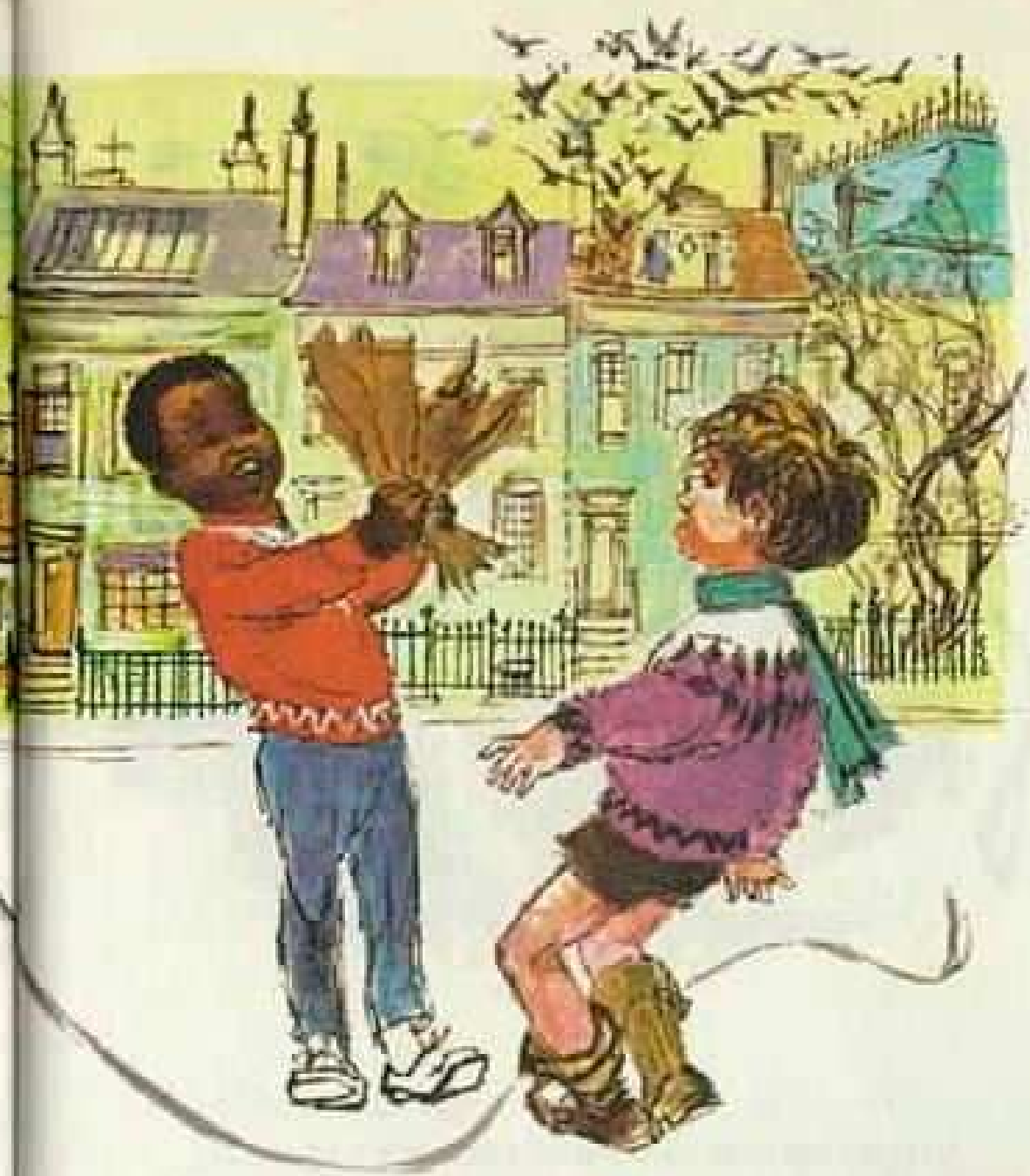
"אוי! טוב!" אמר דוד.
הוא נתן את הנשיפה האחרונה לשקית, סגר אותה
והכה בה חזק.

"זה הכל. אין יותר" אמר דוד ונשף בשקית הניר הריקה
עד שהתמלאה באוויר.
"זה פתר את הבעיה. נכון יון?"
"היק... היק...!" אמר קורקי.

קורקי נבהל, אמר "הב! הב! הב!", שם את זנבו בין
רגליו והתחיל לרוץ סביב.
"ראה איך הוא רץ!" אמר יון.

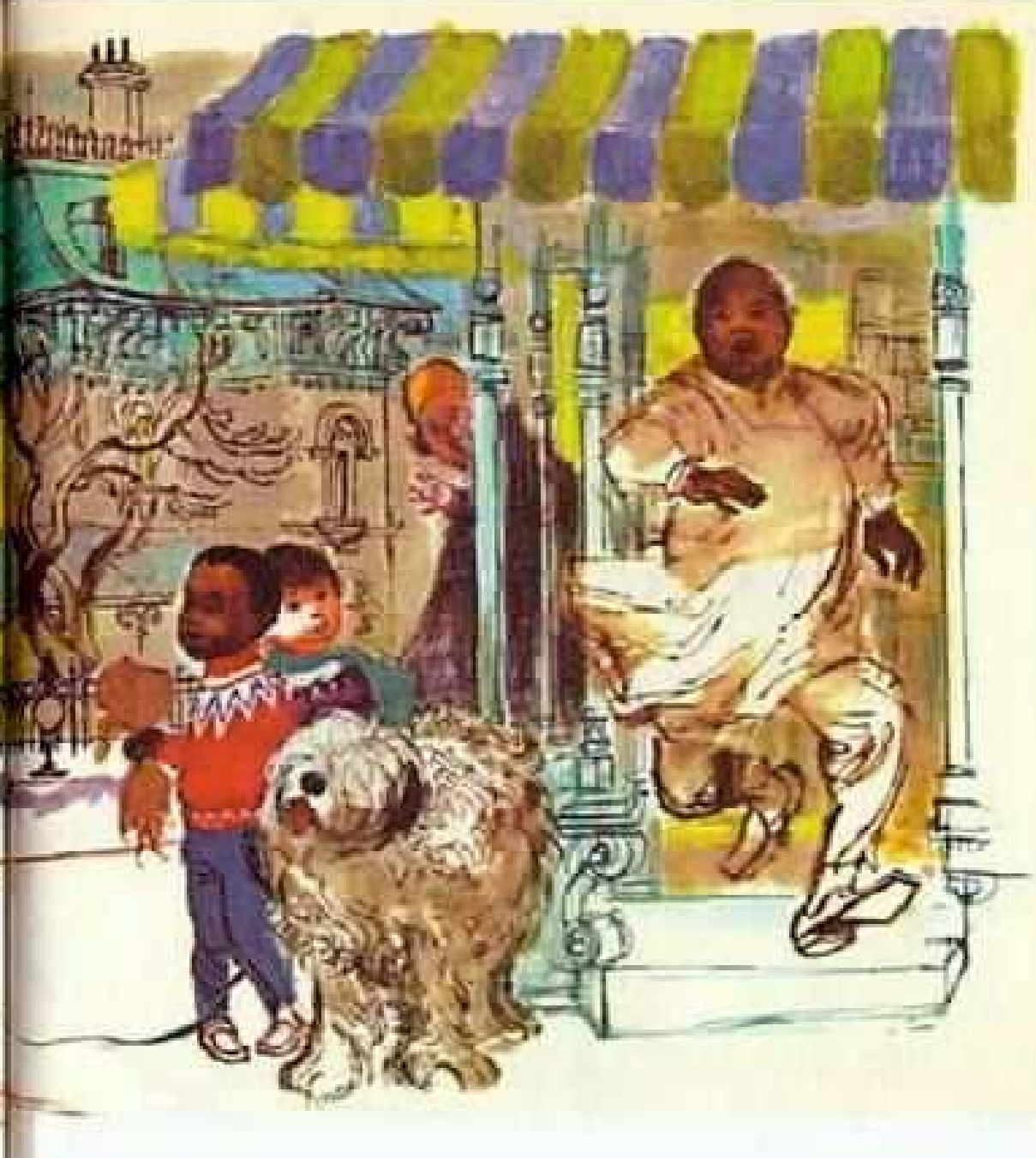

"בוום!"

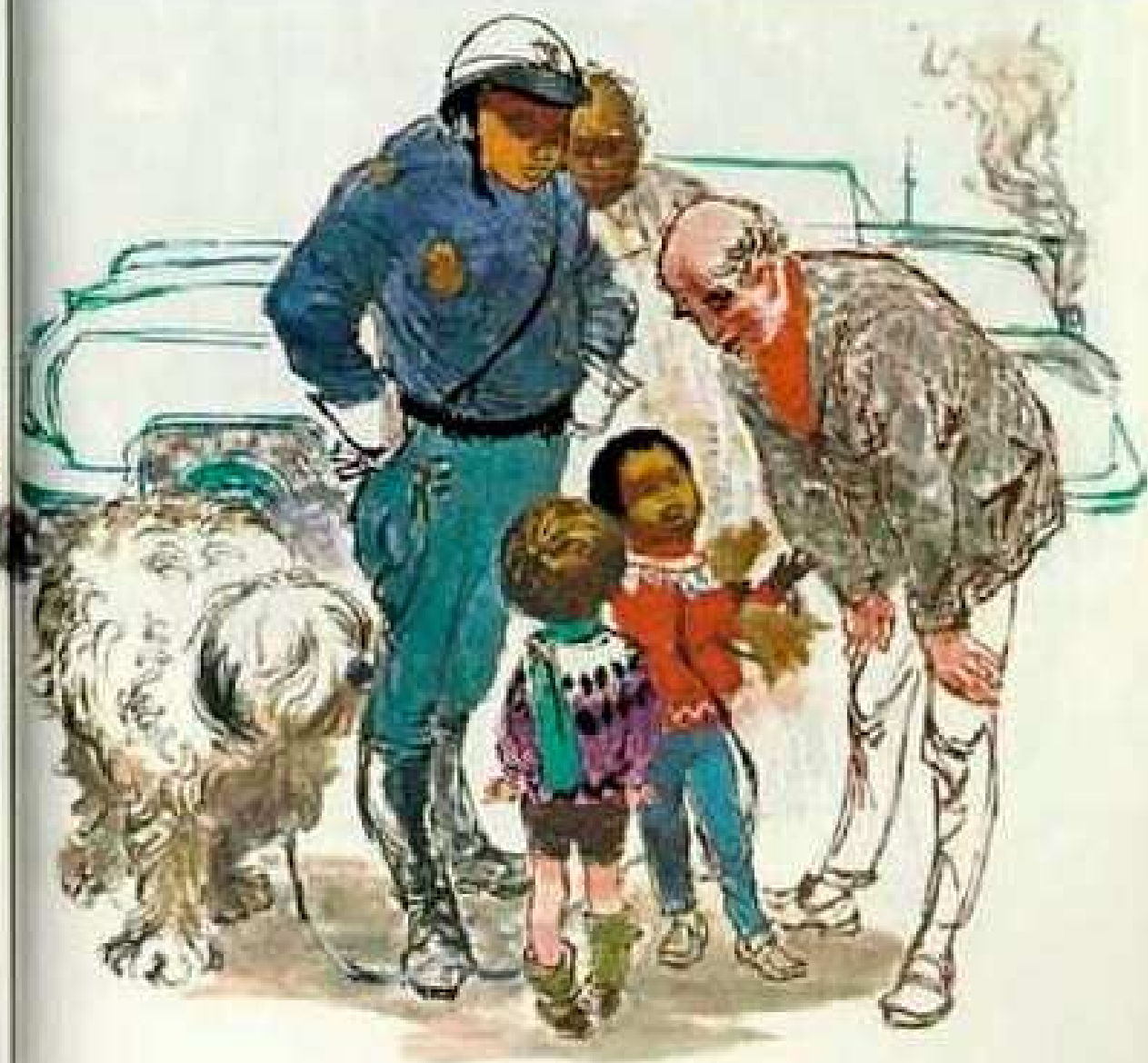
שוטר הגיע על אופנוע.
"מה קורה כאן?" שאל.

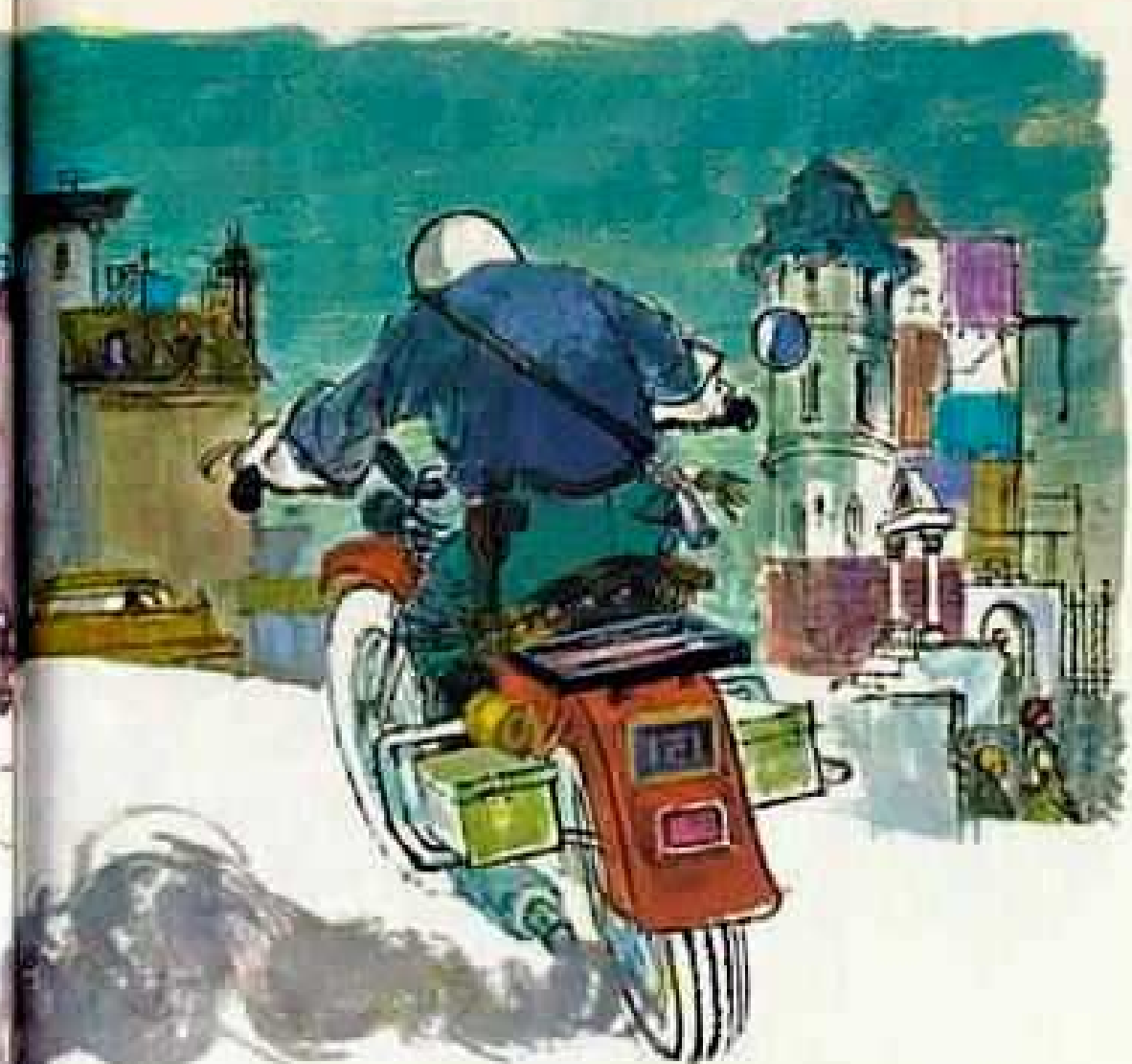
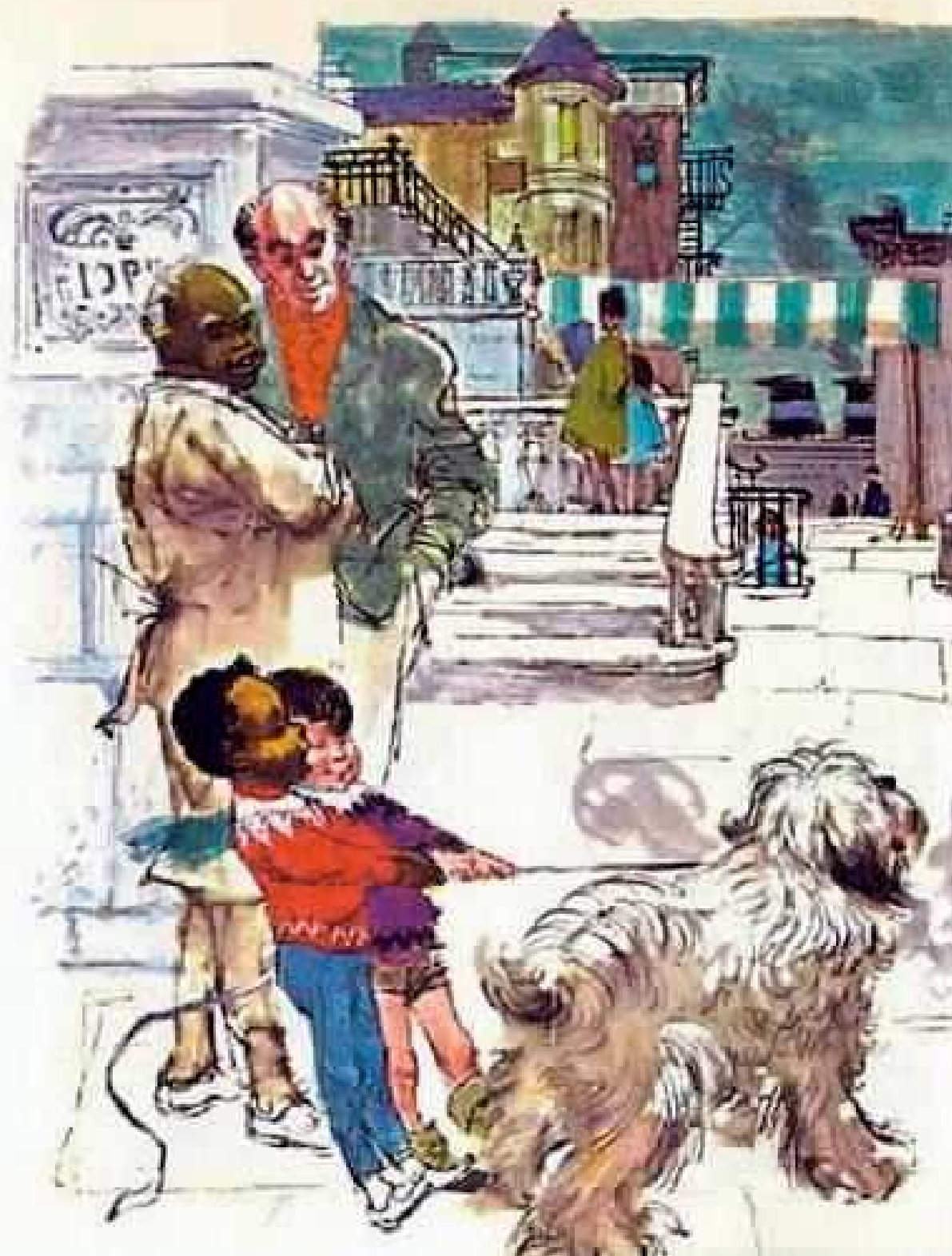
מר בנימין יצא מהחנות. "מי ירה כאן?" קרא.

מכונית נעצרה ליד המדרכה. זו הייתה המכונית
של דוקטור סטירוף.
"על מה המהומה?" הוא רצה לדעת.

"רק פצצתי שקית ניר" אמר דוד "קורקי קיבל גיהוקים
ואתה לא היית בבית. גברת בוטרפילד אמרה לאטום לו
אוזניים ומר טובסבורו אמר להשקות אותו במים. מר
בנימין נתן לנו סוכר בשקית ניר."

"כל זה נראה לי מוזר" אמר השוטר "אבל למעשה
לא קרה דבר. שלום" והוא רכב משם על האופנוע.
"הב..! הב..!" אמר קורקי.

"פיצוץ כזה תמיד יעזור נגד גיהוק, דוד" אמר דוקטור
סטירוף.
"כן אדוני!" קרא יון וקפץ על האופניים שלו.

"אמרת שקורקי קיבל גיהוק?" שאל הדוקטור סטירוף
"אבל אני לא שומע דבר, אלא רק ה.. ה.."
"קורקי גיהוק!" אמר דוד בצחוק "אבל משהו ריפה
אותו! בעצם נדמה לי שאני עשיתי זאת בעצמי
כשפוצתי את השקית!"

"תודה דוקטור סטירוף" אמר דוד "בוא קורקי!
קדימה! הולכים הביתה."
"הב..! הב..!" אמר קורקי ונפנף בזנבו בשמחה.